

en Organisation af de egentlige Linietropper Sted, hvortil Borgercorpsene paa Den kunne slutte sig som en Kjerne, er det et Spørgsmaal, som væsentlig bestæfter Regjeringen, at give de borgerlige Militaircorps paa Derne en saadan Organisation, at de i mødende Tilfælde fuldkommen fyldstgjørende kunne samvirke med Linietropperne, og er det da en Selvsølge, at efterhaanden som dette lader sig udføre i det Omfang, som af Regjeringen tilstgtes, vil ogsaa Antallet af de regulære Tropper, der allerede er nedsat endveed imod hvad det var i 1848, endydermere kunne formindskes. Saa slet er det dog heller ikke med Borgercorpsene, at man skulde troe, at de ikke under givne Forhold skulde kunne yde nogen væsentlig Tjeneste, og det kan ikke nægtes, at under Bevægelserne i Vestindien i 1848 har man Medlemmer af de borgerlige Corps grumme meget at takke for.

Naar den ærede Ordfører har villet forstaae mine Bemærkninger om den væsentlige Betydning af at faae dannet et Colonialraad saaledes, som om jeg skulde søge denne væsentlige Betydning dert, at Colonialraadet derved fik Frihed og Leilighed til at ytre sig og gjøre Forslag, saa maa jeg bemærke, at det er en fuldkommen Misforstaaelse. Det, som for mig er det Væsentlige, og det, som i mine Tanker ubestridelig konstituerer, at der i det forelagte Lovudkast, om det maatte blive til Lov, indeholdes et Grundlag for den forfatningsmæssige Ordning af Coloniernes Forhold til Møderlandet, hvad enten man nu finder Udkastet fuldstændigt i alle dets Enkeltheder eller ikke, det er, at der ikke blot er givet Colonialraadet Leilighed til at kunne ytre sig — det have Borgerrådene hidtil stadig kunnet —, men Colonialraadet faaer derved en Ret til at ytre sig, Coloniernes faae en Ret til, at Colonialraadet skal ytre sig inden nogen Anordning kan blive til Lov, inden nogen Lov kan vedtages af Lovgivningsmagten. Dert søger jeg Betyrtyggelsen, men det har ingenlunde været min Mening, at man, fordi Colonialraadet blev dannet, her hjemme skulde kunne lægge Hænderne i Skjød og see paa, at Colonialraadet skulde tage Initiativet i alle Sager; det er paa ingen Naade Meningen, men naar Coloniernes Ret i Henseende til Indflydelsen

paa Lovgivningsmagtens Udøvelse først er bestemt ved Colonialloven, saa er der tillige ogsaa givet et bestemt Organ for Coloniernes til at kunne udtrykke deres Overbeviisning, og Regjeringen vil da ikke være i Forlegenhed med, for hvem og efter hvilken Regel den skal forelægge de Forslag, den gjør, inden de fremkomme for Møderlandets Legislatur. Regjeringen vil ikke alene i Henseende til den egentlige Lovgivningsmagt, men ogsaa i Henseende til vigtige administrative Foranstaltninger i Colonialraadet, naar det benyttes paa en rigtig Maade, have en Støtte og en Bælede, som den nu maa savne. Derfor er det, at jeg har tilladt mig at fremhæve og vedblive maa fremhæve, at, hvad enten man nu vil optage Bestemmelser om Borgerrettigheder og deslige — hvilket jeg ikke anseer for nødvendigt og derfor heller ikke kan være for, men som jeg kan finde mig i, naar man sætter Priis paa, at de blive optagne i Udkastet —, eller ikke, saa vil der dog, naar man skaber en Autoritet derude, som kan staae Regjeringen bi, være givet en god, reel, praktisk Begyndelse, som nok efter saa Mars Forløb skal vise sig at ville føre Tingene videre.

Derimod er jeg ganske enig med den ærede Ordfører i, at naar man virkelig, naattet Regjeringens Anskuelse og naattet de ti Mænds Raad, staaer fast ved, at der skal og bør finde en Tvedeling Sted med Hensyn til Colonialraadet, naar det virkelig kunde ansees for at være noget Givet, at det var det Rigtige, saa skal man tage i Betænkning at begynde med at give en Lov, hvorved Colonialraadet bliver en Enhed; thi vel forholder det sig saaledes, som jeg har udtalt, at Colonialraadet senere efter kortere eller længere Tid selv kan bidrage til en Tvedeling, men det Sandsynlige er dog, at Enheden i Colonialraadet vil bestaae i flere Aar, selv om iøvrigt en saadan Deling overalt i Coloniernes maatte finde flere Stemmer for sig, end jeg efter min personlige Overbeviisning er tilbøielig til at antage. Men Grunden, hvorfor jeg har troet, at det ærede Udvalg, naattet jeg ikke kan vente, at det skal forandre sin Overbeviisning, alligevel kunde finde sig tilbøielig til at gaae ind derpaa, er den, at jeg troede, at det ærede Udvalg, med